

Millionærkvarteret “København H”

1997

Prokuristen kiggede ud af vinduet og så på rækken af huse: “Kære dummernikker. I er millionærer uden at vide det”, tænkte han.

Det var en mørk og stormfuld nat, men han ænsede ikke, at regnen piskede mod ruderne.

“Har De ellers alt

og er det betalt,

så velkommen her,

vi har plads til fler’.

Her i Kongens Humleby

kan De i silkepy

sove trygt og længe,

hvis bare De har penge.”

Prokuristen var klatøjet af at glo på sin computerskærm, men nu rettede han sig og strakte armene op.

Den var ved at være der, syntes han.

Han satte tommelfingrene i armhulen og kiggede veltilfreds på sit lille vers.

Enkelt og genialt... jamen, det der gør hele forskellen mellem dem, der slæber sig afsted langs husmurene som om de har store problemer med at klare dagen og vejen og så os andre, der kan gå selv og som har et godt betalt arbejde er jo næsten altid sansen for det enkle... – og det geniale.

Vi er nogen der har den – og så er der dem, der åbenbart ikke kan finde ud af det.

Prokuristen kiggede ud af vinduet på rækken af huse.

“Kære dummernikker – I er millionærer, men I ved det ikke”, tænkte han.

Ambitioner havde de ikke – naboerne, bortset fra ham den be-

rygtede rørlægger i Kùchlersgade; han var vist begyndt at gå efter formandsposten i fagforeningen i stedet for at passe sit arbejde. Prokuristen havde ofte mødt ham i sin egen forhave, når han selv kom hjem fra arbejde.

Gennembruddet for ham selv kom, da han ringede til et nummer, han fik fat i på en reklame i fjernsynet, hvor han tilfældigvis havde en kuglepen inden for rækkevidde.

„Lad os vurdere dit hus – og vind en mountainbike“, sagde en dørsælgerstype, der skulle forestille at være ejendomsmægler.

Det var nu ikke så meget udsigten til at vinde en cykel, der fristede ham. Men det slog ham, at der måske var en del friværdi i huset – måske så meget, at det kunne række til en ny bil.

Der var opslag i glasskabet på beboerhuset, hvor folk bad om henvendelse fra husejere, der overvejede at sælge.

Og på det seneste havde der været tilsvarende henvendelser på Humlebys hjemmeside på internettet.

„Det ser ud til at være sælgers marked“, sagde han til sin kone.

„Gør det virkeligt, så er det da en skam, at vi ikke har noget at sælge“, svarede hun.

Konen var heldigvis ikke hjemme den dag ejendomsmægleren kom forbi for at se på huset og på papirerne.

Ejendomsmægleren blev ikke længe. Han ville ikke engang have kaffe. Prokuristen havde ellers købt kage og havde forberedt en længere redegørelse for, hvordan det hele havde udviklet sig – nu hvor Carlsbergtårnet stod klar til, at honnette folk kunne flytte ind som nye naboer – og sådan. Men det havde ejendomsmægleren ikke tid til at høre på.

Han var nærmest lidt fraværende og brugte det meste af tiden på at sidde og kigge i det sidste nummer af beboerbladet „Nabo“, der for en gangs skyld var trykt i farver: „Fint blad – sådan noget er der også penge i – vi lægger lige 100.000 oveni“, havde han sagt. Det forstod prokuristen ikke et ord af, men det ærgrede ham, at han ikke fik lejlighed til at vise ejendomsmægleren Humlebys hjemmeside på internettet, hvor hver eneste nummer af Nabo blev

bragt i farver. Og hvor man så Carstensgade i sommersol.

Efter den oplevelse havde det unægteligt været en positiv overraskelse at få ejendomsmæglerens overslag ind ad brevsprækken.

Han behøvede ikke at granske tallene særligt grundigt før det slog ham, at hans barndoms hedeste drøm var gået i opfyldelse.

Han var så at sige rent faktisk rigtig millionær – på en måde, kunne man godt sige!

Tommelfingrene fandt ligesom af sig selv vej til armhulerne, og der sad de stadig godt fastklemte, da konen kom hjem.

Han havde inden da vendt alle tallene på lommeregner-funktionen i computeren. Der var ingen tvivl. Han kunne sådan set godt kalde sig millionær.

Men der var to ting, der nagede.

Var ejendomsmægleren nu også den rette til at formidle ejendomme i millionærklassen? Måske var han bare en skide to-værelses-forhandler, når det kom til stykket.

For det andet blev procenterne til ejendomsmægleren ved en eventuel handel til et ganske pænt beløb.

– Den slags folk kommer sgu' let til deres penge, tænkte prokuristen forarget.

Og så var det, at det slog ham. Hvad var der i grunden i vejen for, at han selv blev ejendomsmægler?

Faktisk havde han i et stykke tid følt sig truet i sin stilling som prokurist. Ved den sidste prikkerunde havde cheferne kigget sært længe på ham uden at sige noget. Det var skræmmende.

Måske havde han nu fundet en gylden udvej.

„Jeg tror, det lige er noget for mig at blive ejendomsmægler. Det kan man uddanne sig til på aftenskole“, sagde han til sin kone.

„Hvad er det nu for griller? Og få så luftet de tommelfingre inden de begynder at lugte“, svarede konen.

“Og du som ikke har villet sætte dine ben i en aftenskole siden du dumpede i fingermaling”, fjøede hun minsandten til.

Prokuristens tommelfingre fandt af sig selv vej fra armhulerne om bag ryggen, hvor de fik fat i hinanden.

Den aften blev prokuristen længe oppe. Han fandt Humlebys hjemmeside på internettet og begyndte at fundere over, hvordan man kunne sælge varen bedre.

På kortet så Humleby unægteligt ikke ud af noget – en lille underlig klat i den yderste ende af Vesterbro. Hvorfor i alverden skulle kommunegrænsen da også gå i Rahbæks Allé? Det var jo sådan set mere naturligt, at den gik i Ny Carlsberg Vej. Hvis det var tilfældet ville Humleby få Frederiksberg-postnumre – og endnu bedre Frederiksberg-trækprocenter.

Det er tåbeligt, at Humleby hedder noget med København V, når det alligevel som millionærkvarter ikke har noget som helst tilfælles med Vesterbro. Det må da også pine dem, der lejer sig ind i Carlsbergtårnet, tænkte prokuristen. En lidt skadefro tanke føjede sig til: – De sidder deroppe i deres blærede lejligheder og bliver fattigere og fattigere, mens vi andre sidder hernede og bliver rigere og rigere.

Kommunegrænsen er nok ikke sådan at få flyttet. Men postnumre kan man vel få byttet. Der er jo numre nok at tage af.

Telefonnumrene i Humleby var jo også ved at blive ændret.

Det trælse København V skulle selvfølgelig ændres til København H!

“København H!” – prokuristen kom til at råbe det højt ud i stuen. Det lød virkeligt af noget.

H for Humleby og for Hovedstad. Hvis der var penge i et skide beboerblad, som når det kom til stykket vist ikke var helt fri for at være lidt venstreorienteret og nusset i kanten, hvad var der så ikke i dette H?

Humleby havde brug for en ejendomsmægler der tænkte stort i stedet for en suspekt type, der spildte sin tid med venstreorienterede småblade.

Prokuristen ville den dag i morgen sætte sig i forbindelse med postetaten for en indledende sondering af mulighederne.

Han kiggede med helt andre øjne på hjemmesiden og glemte helt at holde øje med tiden.

Der var en henvisning til tallene for kommunevalget på Ny Carlsbergvejens skole.

Det var ikke opløftende. Humlebys stemmer druknede i en syndflod af indvandrerstemmer og det sædvanlige røde hav på Vesterbro. Han blev helt glad for, at der ikke skulle vælges et bydelsråd i distriktet. Bydelsråd – Ha!, det ville jo blive en rød rotterede, tænkte han.

Men så slog det ham – bydelsråd!. Hvis ikke Humleby var en bydel for sig selv, så havde han aldrig set en bydel. Humleby var snarere så meget noget for sig selv, at det ville være mere rimeligt at tale om byråd end om bydelsråd, hvis Humleby–København H altså fik en sådan officiel status.

Når han alligevel i morgen skulle ind og snakke med postmesteren, hvorfor så ikke lægge vejen forbi rådhuset og få en snak med overborgmesteren om at lade Humleby få sit eget bydelsråd?

Prokuristen lod tankerne flyve højt og længe. Imens fandt hans fingre af sig selv vej op i skålen med papirclips og begyndte at sætteclips sammen til en kæde. Da kæden var lang nok lagde han den om halsen.

København H's første borgmester – Marinus Martinussen. Det var da noget. Men der manglede nu stadig noget. Det var navnet. Et sen-navn gjorde sig ligesom ikke i et millionærkvarter. Hvorfor ikke få sig et passende navn. Et navn kan købes for penge, og det er jo ikke ligefrem penge, man sidder og mangler, tænkte han opstemt.

Han tænkte længe over det med navnet – og alle de drillerier han havde været ude for på grund af sit eget navn “Marinus Martinussen”.

Der var tit nok blevet råbt “Minus!” efter ham. Det skulle være slut nu. Men hvad skulle han så hedde. Fornavnet hænger man vist på, tænkte han. Men efternavnet...Martinussen... – der var vist noget med en socialist, der hed det samme og som ville være borgmester i stedet for hende Larsen Jensen – det kunne blive til – ja, hvad med blot Martin f.eks. udtalt på fransk “Martæng!”.

Hvorfor ikke? Når man kan hedde August til efternavn som ham Bille August – eller Magnus som overlægen fra sundhedsstyrelsen – von! Magnus. Der var den! “Marinus von Martæng”.

Det lød af noget ... – men af hvad?

Hvis han skulle holde sig til det franske, og det syntes han, at han skulle – ja, så skulle han hedde “Marinus de Martin” og ikke noget med von.

Han smagte på det: “Mariný døMartæng!”. Det var der musik i

Det var et passende navn for den første borgmester i København H. Så måtte Madsens plads vel også hen ad vejen omdøbes til “Place de Marinus de Martin”. Når det kommer til stykket – hvem er så Madsen? – men den første borgmester i København H. Det ved man da hvem er.

Han rev sig løs fra de vederkvægende fremtidsdrømme.

Lige nu drejede det sig om at få solgt nogle ejendomme til en for kvarteret passende pris. Det krævede gedigen markedsføring af en ejendomsmægler af den rette støbning. Og annoncering på liebhaver plads i avisen. Det gik op for ham, at det også krævede startkapital. Og kapital var ikke lige det, han havde mest af i øjeblikket. Julen stod jo lige uden for døren.

Han faldt i staver, men så ruskede han op i sig selv. Det gik op for ham, at det var internettet han sad og så på skærmen, selv om det var et billede af Carstensgade i Humleby, der fyldte skærmen ud.

Internet selvfølgelig. Det er jo der – og i farver – jeg markedsfører husene i “Kongens Humleby” – Jamen, hvor finder man ellers det virkelig eksklusive? Og så koster det ikke en brik .

Han kunne svinge sig op mellem de helt store på ejendomsmarkedet stort set uden penge, hvis bare han kunne få ham jarboel@humbleby.dk i Carstensgade til at hjælpe sig med at præsentere varen.

Men hvor fandt han et hus, der var til salg?

Han faldt hen i spekulationer men ikke ret længe – Carlsberg selvfølgelig! Bryggeriet ejede jo stadig huse i Humleby og var mere end villig til at sælge. Han valgte et af dem, Jerichausgade 30, hvor der så vidt han vidste ikke boede nogen, det var værd at holde på i kvarteret.

Han forsøgte sig med at skrive en e-mail, hvor han fik fremhævet Humlebys kvaliteter og hvor han med passende takt fik understreget, at kun henvendelser fra seriøse kunder med god orden i økonomien havde interesse.

Et fint lille vers dannede sig i hovedet på ham: “Har De ellers alt, og er det betalt, så velkommen her. Vi har plads til fler’...”

Han sendte mail'en til en nobel adresse på nogen, som søgte en bolig uden at lægge vægt på, hvad det måtte koste. Ægte liebhavere på et passende niveau, hvor pengene ikke betød så meget.

Han så frem til at vise folk af stand rundt i Humleby.

Han tabte hovedet ned i tasterne. Og der blev det liggende til konen ruskede i ham.

“Jamen, hvad har du gang i? – du har glemt at slukke computeren – ups! – det er internettet du har tændt for.

Telefonregningen!... Jamen er du fuldstændig sindssyg... det har vi slet ikke råd til...”

Det kan nok være konen fik ham rusket ud af alle hans søde drømme.

Prokuristen vidste ikke rigtig hvor han var, da han åbnede øjnene og kiggede på en sort skærm. Men han fik med besvær hold på sig selv: “Jeg skal bare lige et smut i bad og friskes op. Jeg har en hård dag foran mig. Ring lige til mit arbejde og sig, jeg er syg... – meget syg – jeg kommer aldrig mere. Jeg skal besøge den ene og den anden mester – både post- og borg-.... “

“Det er godt med dig. Skrub nu i seng. Jeg skal nok få slukket for computeren og ringe og sige et eller andet.... “

Konen næsten hvædede det ud. Prokuristen tog tilløb for at forklare, hvor enestående kreativ og produktiv han havde været men opgav. Han gik i seng og prøvede at falde i søvn.

Det var svært – meget svært. Mange billeder trængte sig på. Han faldt efterhånden hen i en drøm, hvor han sejlede på ryggen i en lun swimmingpool på en lyserød sky oppe i himlen den blå.

En vedvarende kimen og buldren på døren ruskede ham brutalt ud af hans søde drømme.

Han ravede sig op af sengen og ud på gulvet.

Han fik viklet sig ind i sin slåbrok på vej ned ad trappen. Men da han åbnede døren, vågnede han brat. Udenfor stod fire karseklip-

pede karle med tyrenakker og tatoveringer både her og der.

Han vågnede helt op, da han genkendte en af tatoveringerne fra fjernsynet. Et døddningehoved med vinger. Hells Angels.

“En af vore brødre så din e-mail. Du har et hus til salg”. Det vil vi gerne se nærmere på.

Ja, det er jo ikke lige mit hus. Det er et af Carlsbergs ovre i Jerichaugade i den anden ende.

To af brødrene tog fat i ham og løftede ham op, så hans sprælende ben ikke kunne nå jorden. En af dem lagde ham på maven hen over motorcyklens benzintank.

“Man ligger jo som man har redt, som man siger”, sagde han.

Hele kortegen af motorcykler startede med en infernalsk larm, og prokuristen lå med øret helt nede ved den enorme maskines stempler.

Det tog kun få øjeblikke men for prokuristen føltes det som en evighed, før den larmende flok holdt i Jerichaugade.

Han blev løftet op og smidt på jorden som en udslidt kludedukke.

“Hvad helvede mand. Det hus kan jo ikke forsvares. Vinduer lige ud til gaden. Sikke noget lort. Vi er dem, der er kørt. Gutbaj!”. Prokuristen fik samlet sin slåbrok nødtørftigt omkring sig. En stor flok mennesker var hurtigt forsamlet omkring ham.

Nogen hjalp ham nænsomt på benene og børstede gadesnavset af ham. De støttede ham hele vejen hjem.

Konen tog imod ude på gaden: “Hvorfor i alverden kidnapper de skiderikker en fattiglus som dig, hvad regnede de dog med at få ud af det? Men det finder politiet vel ud af. De er på vej”, sagde konen.

“Så fattig er man vel heller ikke”, fremstammede prokuristen.

Det lykkedes ikke for politiet at finde frem til en rimelig forklaring på, hvilken rolle prokuristen kunne spille i en evt. genopblussen af rockerkrigen.

De må være blevet provokeret af et eller andet. Det er nok en misforståelse eftersom de satte Dem af allerede inden de var ude

af bydelen. De får sikkert lov at være i fred fra nu af”, sagde politimanden beroligende.

Dagen efter var det juleaftensdag. Sneen dalede blidt over Humleby.

Prokuristens omsorgsfulde kone insisterede på, at han holdt sengen det meste af dagen. Men sidst på eftermiddagen bad hun ham stå op.

Ude på gaden holdt et ‘fejbeblad’ fra et autofirma med en kolossal julepakke med sløjfe på.

“Det er en gave til dig fra dig og mig”, sagde konen.

Hun hjalp ham med at pakke gaven ud. Det var en splinterny Skoda.

“Det er en fornuftig bil, der kører langt på literen. Jeg har fået omprioriteret vort hus. Vi kommer til at sidde lidt dyrere men ikke værre end at vi kan klare det”, sagde konen og så kærligt på ham. “Glædelig jul”, føjede hun til.

“Tak i lige måde”, sagde prokuristen.